

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συντάσσεται υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ' Εξοχήν παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, ελθούσας παρουσιάζον εις την χώραν ήμιν ύψηλούς και υπό του Οικουμενικού Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ως ανάγνωσμα άριστον και χρησιμώτατον εις τους παίδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Εσωτερικού :
 Έτησία δρα. 8,—
 Εξαμήνιος 4,50
 Τριμήνιος 2,50
 Αι συνδρομαί άρχονται την 1ην έκαστου μηνός.

Εξωτερικού :
 Έτησία φρ. 10,—
 Εξαμήνιος 5,50
 Τριμήνιος 3,—

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1878

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διά των Πρακτικών, Έσωταρ. λ. 10. Έξωταρ. λ. 15
 Φόλλα προηγουμένον έτην, Α' και Β' καριόβον
 τιμούνται έκαστον λπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
 Όδός Εβριμίδου άρ. 38, παρὰ τὸ Βαρθάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 20ός

Έν Αθήναις, 27 'Ιουλίου 1913

Έτος 35ον.—Αριθ. 35

«Σταθήτε! τούς έφώναξεν ο Μπόμπης· σταθήτε!» (Σελ. 278, στ. α')

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΤΖΟΚΕΪ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'. (Συνέχεια)

— Γρήγορα! διάταξεν ο διοικητής· σεις, Ντελόμ, με τούς φρουρούς σας, εις παρατάξιν μάχης εις την πρώτην αύλήν!

Ο αξιωματικός εξηφανίσθη.

— Σύ, Μπόμπη, έξηκολούθησεν ο διοικητής, τρέξε γρήγορα να πήε στους Άπομαχούς της αύλής του Ταμείου, να έτοιμασθούν να πυροβολήσουν αυτούς τούς λυσσαμένους.

— Να τούς 'πώ νάρχιστον άμέσως; ήρώτησεν ο μικρός τζόκευ, έτοιμος να όρμήση.

— Όχι! άπεκρίθη έντόνως ο διοικητής· να περιμένουν. Έπιτέλους· οι τρέλλοι αυτοί δεν είναι ακόμη τόσοσ επιφοβε!

Ο Μπόμπης έτρεξε να διατιβάσθην την διαταγήν, μόλονότι δεν τον ικανοποιούσε διάλλου.

— Άς είναι! έκουμαβρίζε τρέχων· άν ήμεον έγώ διοικητής, πρό πολλού θα είχε άρχισα το κανονίδι!..

Δυστυχημένη Νανέττα!

Ο μικρός τζόκευ, μόλις έφθασεν εις

τόν δεύτερον πύργον, είδε την γέφυραν πίπτουσαν. Καί τον παρέσυραν ή δίην των ύπερασπιστών του φρουρίου, οι όποιοι έσπευδον να συνταχθούν, διότι το πλήθος, με κραυγάς θριάμβου, ώρμούσε προς την άλωθείσαν γέφυραν.

Ο Μπόμπης έπέστρεψε με δίην του την ταχύτητα, δια να φέρη αυτήν την είδησιν εις τον διοικητήν. Άλλ' ενώ ήτοιμάζετο να αναβή την κλίμακα του πύργου της Καπέλλας, (πορευκλήσιου), ήκουσε κραυγάς παιδικάς, αι όποιαί έκάλουν προς βοήθειαν.

— Μπα! έκομε σταματών· έγώ γνωρίζω αυτή τη φωνή!..

Κ' έπέστρεψεν όπισω, εις την πρώτην αύλήν, όπου φρικώδες θέαμα παρουσιάσθη εις τούς όφθαλμούς του.

Έκατοντάς επιδρομέων, οι όποιοι είχαν κατορθώσθην να εισχωρήσουν δια της ριθθείσης γαφύρας, περιστασιόζικαν ένα κοριτσάκι δέκα-δώδεκα έτών, το όποιον ο Μπόμπης έγνωρίσεν άμέσως.

Ήτο ή Νανέττα, ή κόρη του καλού Μπριού. Παρακούσασα τας δια-

ταγάς του πατέρα της, ο όποιος ήτο άπασχολημένος άλλοι, ή μικρά είχεν έξέλθη εις την αύλήν, δια να ιδή τι συνέβαινε.

Οι πρώτοι που κατώρθωσαν να εισέλθουν, την ήσαν εκεί, καρφωμένη από τον φόβον της, να τούς κυττάζη άμίλητη.

Ένας από τούς μεθυσμένους εκείνους κτηναθρώπου, που εύρίσκονταν πάντοτε άνακατευμένοι με τούς καλούς πολίτας, εις όλα τα λαϊκά κινήματα, είχε πιασθ την μικράν από το χέρι κ' έφώναζε:

— Την γνωρίζω!.. Είναι ή κόρη του διοικητού!.. Είναι ή δεσποινίς Λωναί!

Οι άλλοι περιεκόκλωσαν στενωδς την μικράν και κάποιος άκρόταινε:

— Την κρατούμε ως δμνηρο;

— Καλλίτερα να την κάψουμε! είπεν ένας άλλος. Άμα ο διοικητής θα ιδή να ψήνουν την κόρη του, θα μάς ανοίξη την πόρτα.

Μερικοί διαμαρτυρήθησαν· άλλα καμμά δωδεκαριά από τούς μεθυσμένους επιδρομαίς ήρπασαν την Νανέτταν, ή όποία είχε λιποθυμήσθ από τον φόβον της, και την έξήπλωσαν εις έν άχθρινον στρώμα, το όποιον είχεν βγάλη από το φυλακείον.

«Ο μικρός τζόκευ, φέρων την μικράν του φίλην... (Σελ. 278, στ. α')

Ένας είχε βάλει κηόλα φωτιάν εις αυτό το στρώμα, όταν ο Μπόμπης, έλκυσε εις από τας φωνάς, έτρεξε εις την αύλην και ώρμησε γενναίως προς τους δημίους.

— Σταθήτε! τούς φώναζε σταθήτε! Η επέμβασις του παιδιού εκείνου έκαμε τους καλούς πολίτας να έντρα- πούν, διότι παρεσύροντο από τους άλλους, τους κακούργους, εις τολιούτας θηριωδίας.

— Έχει δικιο το παιδί! είπεν ένας από αυτούς, πατών επί του στρώματος, δια να το σβύση. Αυτό δέν είνε πράγματα άξια του Έθνους!

— Μά είνε ή κόρη του δικιητού! άνέκραξεν ένας μαύρος, ήμίγυμνος. Πρέ- παι να πληρώση της αμαρτίας του πα- τέρα της, που αυτός δέν διατάζει καθό- λου να σκοτώνη τον λαό!

— Η Νανέττα δέν είνε κόρη του κ. Λωναί, είπε δυνατά ο Μπόμπης. Είνε κόρη του δεσμοφύλακος Μπριού, ενός καλού ανθρώπου, που δέν έκαμε ποτέ κακό σε κανένα.

Αι λέξεις αυτά έπροκάλεσαν κάποιον διαταγμόν, ακόμη και μεταξύ των άγριωτέρων. Τούτου έκωφελήθη ο Μπόμπης δια να σηλώση την Νανέτταν εις την άγκαλιάν του και να φύγη με την λείαν του, πριν προφθάση να τον έμποδιση κανείς.

Ο μικρός τζόκευ, φέρων την λιπόθυμον φίλην του, έφθασε τρέ- χων μέχρι της κιγκλιδατής θύ- ρας, ή όποια έχωριζε την πρώ- την αύλην από την δευτέραν. Ένας άξιωματικός που τον έγνώ- ρισε, του ήνοιξεν άμέσως, και συγχρόνως έδωσε μίαν διαταγήν.

Ένα κανόνι, σημένον πρό του κιγκλιδαώματος, έτρανταζε τον άερα με τον κρότον του κ' έσάρτασε την πρώτην αύλην με τα μυδράλλιά του.

Τρεις νεκροί και πέντε εξ πληγωμέ- νοι έπεσαν κάτω. Οι έπιδρομείς τους απέκομισαν άμέσως και βαθεία σιγή διε- δέχθη τον κρότον της κανονιάς.

Έν τω μεταξύ, ο μπάρμπα Μπριού, με δακρυσιμένα μάτια, ένγηκαλίκετο και κατεφίλει την κόρην του, καθώς και το γενναίον παιδί που την είχε σώση.

— Μπόμπη μου! του έλεγε, είσαι παλληκάρη! Τώρα πιά έμεις είμαστε ένωμένοι και στη ζωή και στο θάνατο!

— Μάλλον στο θάνατο, απεκριθη ο μικρός τζόκευ, δείχνων τους έπιδρομείς, οι όποιοι επανήρχοντο πολυκλιθείς, συμ- παγείς, και κατέκλυζαν την πρώτην αύ- λην, ώστε να μη χωρή ή οτε βελόνη.

Τρομάξαντες προς στιγμήν από τον κανονιοβολισμόν της φρουράς, οι επανα- στάται είχαν αναθάρρησιν ταχέως και τώρα προσέβαλλον την δευτέραν γφυ- ραν δια πυρός και σιδήρου.

Αι τελευταίαι διαταγαί του Διοικητού.

Μετα την σωτηριαν της Νανέττας, ο Μπόμπης έτρεξε ναναλάθη την θέσιν του πλησίον του διοικητού, τον όποιον εύραν εις την αύλην του Διοικητηρίου, συντάσ- σοντα την άσθενή φρουράν των Έλλε- των του.

— Τι έγεινες εσύ; ήρώτησε τον ύπα- σπιστήν του από που έρχεσαι;

— Από την πρώτην αύλην. Έξο- χώτατε.

— Υπεχώρησαν;

— Μόνο μία στιγμή! αλλά πάλι ή αύλη είνε μαύρη από το πλήθος. Τώρα προσ- παθούν να εκβάσσουν τα κάγγελα.

Ο κ. Λωναί έγεινε κάτωχρος.

«Έμπρός! έψιθύρισε» δέν υπάρχει άλλος τρόπος... Είνε φοβερό, άλλ' αυ- τοί με αναγκάζουν...» Και στραφείς προς τον Μπόμπην, τω είπε:

— Τρέξε άπάνω και πές να ρίχουν τουφέκια και κανόνια αναπάναυστα.

χαμηλωμένη την κεφαλήν, έδειχναν ότι δέν έννοούσαν να πολεμήσουν.

Ο κ. Λωναί δέν ήμπορούσε λοιπόν να βραίκεται επί της φρουράς του, ή όποια άλλως τε ήτο αρκετά άνεπαρκής δια να αντίμετωπίση το μανιώδες και όλο- νέν έπερχόμενον πλήθος.

— Καλά, είπεν. Άφού έτσι έννοείτε το καθήκόν σας, ξέρω τί μου μένει να κάμω.

Και στρέψας τα νώτα προς τους άπει- θείς στρατιώτας του, ο διοικητής κατέβη πάλιν εις την αύλην.

Έφθασεν εκεί την στιγμήν ακριβώς που έθραύετο το κιγκλιδίωμα του δευτέ- ρου περιβόλου και ο λαός ήτο έτοιμος να εισορμησά.

Τότε ο διοικητής της Βασιλλίης, ένόησεν ότι το παν έχάθη. Ο Μπόμπης, ο όποιος τον άνεζήτηε, τον έπλησίασεν, έρωτιών άν έχη να τω δώση διαταγάς.

— Διαταγάς; είπεν ο κ. Λωναί, να- τηφής και άποθαρρυμένος. Είνε περιττόν. Σ' ένα τέταρτο της ώρας ή Βασιλλίη θα είνε στα χέρια των... Δέν έχω να σε δώσω διαταγάς.

Και έξαφνα προσέθεσε ζωηρό- τερα:

— Η μάλλον, ναί... έχω ακό- μη μία διαταγή, που πρέπει να την ακούσης για το καλό σου θά σου τω δώσω.

— Μά βεβαιότατα θα την ακού- σω, κύριε δικιητά! απεκριθη ο Μπόμπης.

— Λαιπόν, να επιστρέψης εις το δωμάτιόν σου, να βρής τον μπάρμπα-Μπριού και να του πής να σε διπλοκλειδώση άμέσως.

Ο Μπόμπης έγεινε κατακόκ- κινος.

— Όταν, ήρώτησε, δέν έχετε πλέον έμπιστοσύνη σε μένα, κύριε δικι- ητά;... Έγώ όμως, ό,τι μου είκατε, το έκαμα. Τι πταίω τώρα, άν οι στρα- τιώται δέν ήθελαν να ρίξουν ούτε κανό- νια ούτε τουφέκια;

— Άπεναντίας, υπέλαβεν ο κ. Λωναί μειδιών, επειδή σε ξέρω καλό και τίμιο παιδί, δέν έπιθυμώ να σε παρασύρω στον έλεθρο που μάς περιμένει. Είσαι φυλα- κισμένος, Μπόμπη, και σε συμφορά να μείνης. Από όλους μας έδω-μέσα μόνον οι φυλακισμένοι θα σωθούν. Άκουσε με, παιδί μου, και πήγαινε να κλειδωθής!

Ο Μπόμπης υπήκουσε κ' έκόν-άκων διηυθύνθη προς το δωμάτιόν του.

Είς το κεφαλόκαλον της δευτέρας Μπερτιωδίας, συνήντησε τον Μπριού και την Νανέτταν, ή όποια είχε συνέλθη κάπως από την συγκίνησιν που έδοκίμασε.

Μόλις είδε τον μικρόν τζόκευ, έτρεξε να ριθθής εις τας άγκάλας του, λέγοντά:

— Έσύ, Μπόμπη μου, μ' έσωσες!

«Η Βασιλλίη έκουριέθη... τί θα γίνουμε μεις;» (Σελ. 279, στ. α')

— Μάλιστα, κύριε δικιητά. Ο μικρός άνέστη τρέχων την κλίμακα του πύργου και έξηφανίσθη.

Ο κ. Λωναί έστάθη όλίγας στιγμάς, τεινων το αυτί και περιμένων νακούση τον κανονιοβολισμόν που διατάξεν' αλλά δέν ήκούετο τίποτε.

— Ο μικρός δέν θα ένόησε τη δια- ταγή μου! έψιθύρισε με κίνημα άτυπο- μονησάς.

Και ήτοιμάσθη ναπαθή εις το δωμα, δια να δώση ο Ίβιος την διαταγήν της άμύνης.

Είς την κλίμακα συνήντησιν ένα ου- λαμόν άπομάχων, οι όποιοι κατέβαιναν.

Τους εσταμάτησε και τους είπε ζωηρώς:

— Μά δέν σας έφερραν λοιπόν την δια- ταγή μου; Στά κανόνια σας γρήγορα και πύρ!... Πύρ παντού!... Γιατί λίγο άν άργήσουμε ακόμη...

Και διεκόπη, έκπληκτος πρό της στά- σεως των στρατιωτών. Άκίνητοι, με

Ο δυστυχής Μπριού, κατασυγκεκι- νημένος, τω έκαμεν επίσης θερμάς ευ- χαριστίας.

— Ναί, έλεγε, σπογγίζων τα δάκρυά του, χάρις εις εσε, καλούμου παιδί, έχω ακόμη τη Νανέττα μου... Άλλά, ως πότε;... Πάει, έτελείωσαν δια!.. Η Βασιλλίη έκουριέθη. Τι θα γίνουμε τώρα έμεις;

Άφού παρηγόρησεν όπως ήμπορούσε τον δυστυχή δεσμοφύλακα, ο Μπόμπης τω άνεκοίνωσε την διαταγήν του δικιη- του να τον διπλοκλειδώση εις το δωμά- τιόν του.

Ο Μπριού έκηκόθη άμέσως και έτρα- βηξε την δέσμη των κλειδιών, την ό- ποίαν προσεπάθει από τίνος να κρύπη κάτω από το ρούχόν του.

— Ο κ. δικιητής έχει δικιο, είπε. Έχεις τύχη εσύ. Είσαι φυλακισμένος και δέν έχεις να φοβηθής τίποτε απ'αυτά τα θηρία. Άπεναντίας μάλιστα!

— Έπειτα, λαμβάνων τον μικρόν του φί- λον από την χείρα, έξηκολούθησε:

— Έλα, Μπόμπη! φίλησε με... φί- λησε και τη Νανέττα και πάμε γρήγορα στην κάμαρά σου. Άτυπομονώ να σε ιδώ κλεισμένο, δηλαδή συσμένο!

Ο Μπόμπης δέν άνοούσε καλά δια ποιόν λόγον θεοι τον αγαπούσαν, έπέμε- ναν να φυλακισθής. Είχεν όμως έμπιστο- σύνην τόσον εις τον κ. Λωναί, όσον και εις τον μπάρμπα-Μπριού.

Έπίησε το προσωπάκι της Νανέττας, κάτωχρον από την σιγίλνησιν, και ήκο- κούθησε τον δεσμοφύλακα εις το δωμά- τιόν του.

Πριν κλειση την βαρείαν θύραν, ο Μπριού, με ικετευτικήν φωνήν, είπεν εις τον νεκρόν του προστατεύμενον:

— Όταν θα έλθουν σε λίγο, παρακά- λεσε τους να μη μάς περιβήξουν, και μέ- να, και τη γυναίκα μου, και τα παιδιά μου. Πές τους δια άνοιγα κ' έκλεινα της πόρτες των φυλακισμένων, όπως είχα χρέος, άλλ' ότι ποτέ δέν έκαμα κακό, ούτε σε σενα, ούτε σε άλλον.

— Ναί, μπάρμπα-Μπριού, απεκριθη ολοπρόθυμος ο μικρός τζόκευ' θά τους π'ά'π'ωδ'λ' αυτά, γιατί είνε ή άλήθεια, ή άληθινή άλήθεια!... Έπειτα, γιατί τάχα να σε περιβήξουν;

Ο δεσμοφύλαξ έκίνησε την κεφαλήν χωρίς ναποκριθής, και θλίψας δια τελευ- ταιαν φοράν την χείρα του Μπόμπη, έ- ξήλθεν.

Ο μικρός τζόκευ ήκουσε τον κρότον της κλειδός κ' εύρέθη μόνος εις την σιωπήν του δωματίου του, που διεδέχθη άποτομώς τον έρμαγδόν της μάχης, την όποιαν παρηκολούθει από το πρωί.

Την ίδιαν στιγμήν, ο λαός, έκπλη- κτος ακόμη δια την εύκολον νίκην του, είσρηχετο εις τον τρίτον πύργον της Βασιλλίης.

Οι πρώτοι έπιδρομείς, οι πρό όλίγου τόσον ζωηροί και θορυβώδεις, συνεθλι- βοντα τώρα προς άλλήλους, σιωπηλοί, συγκεκινημένοι, μη δυνάμενοι να πιστεύ- σουν ότι έφερν εις πέρας το παράτολ- μόν των έξχειρήμα.

Περίφοβοι έπεριμεναν καμμίαν έξα- φνικήν άντεπίθεσιν. Άλλά το φρούριον δέν ήυβνετο διόλου. Οι πύργοι απέμε- νον άφνοι και ούτε ένας στρατιώτης δέν παρουσιάζετο να τους φράξη τον δρόμον. Όλίγον κατ' όλίγον το πλη-θος άνεθάρρησε. Και εντός όλίγων λε- πτών εισώρμησεν εις διας τας κενάς αύλας, τας κατεκλυσεν ως καταμρός έκ- χειλίζων, και μια ίαχη θριάμβου άνε- δόθη από εκατονταχιλιάρια στήθη!..

Η Βασιλλίη είχεν άλωθής, ο δε δυ- συτυχής δικιητής Λωναί, συλληφθείς, άρπασθείς από χιλιάς μανιώδεις χείρας, άπήγετο έν τω μέσω άγρίων κραυγών:

— Είς θάνατον! εις το δημαρχείον!

Ένθ μέρος του πλήθους έξήρχετο από το φρούριον, φέρων το ζωντανόν έκ- κεινο τρόπαιον, τον διοικητήν της Βα- σιλλίης, το άπομένον κατέκλυζε το κτι- ριον κ' έξεχόνετο εις δια του τα διαμε- ρίσματα. Παντού άντήχουν κραυγαί θρι- αμβου και επινίκεια όσματα. Η Βα- σιλλίη είχεν άλωθής!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'

Ο ΑΚΟΥΣΙΟΣ ΗΡΩΣ

Ζερωφέ.

Ο Μπόμπης, κλεισμένος εις το δω- μάτιόν του, προσεπάθει να μαντεύση τί συνέβηνε, άλλ' ο έξωθεν θόρυβος δέν έφθανε μέχρις αυτού. Οι τοίχοι της Βασιλλίης ήσαν τόσον χονδροί!

Κ' έξηκολούθει ναπορή διατί ήλώθη ή φυλακή του Κράτους, και τί έγύρευεν ο λαός, και διατί ο δικιητής του και ο δεσμοφύλαξ έπέμεναν να τον έχουν κλεισμένον...

Άλλά δέν τον άφισαν ναπορή πολλήν ώσαν. Τώρα άκούει βήματα ανθρώπων εις τον διάδρομον. Είνε ο λαός, ζητών τους φυλακισμένους, δια να τους έλευ- θερώση.

Άλλά τί φυλακισμένους; Προς με- γάλην του έκπληξιν, ο έλευθερωτής λαός των Παρισίων δέν ήυρεν εις διην την άπέραντον έκίνησιν Βασιλλίην, παρά μόνον επτά: Τέσσαρας παραχαράκτας, ένα νέον, τον κόμητα Σπλαξ, ένοχον τερατωδών έγκλημάτων, αξίων θανάτου, και δύο τραλλούς, οι όποιοι θα μετε- φέροντο μετ' όλίγον εις το φρανοκώματον.

Οι νικηταί δέν ήμπορούσαν να πιστεύ- σουν, ότι δέν υπήρχον και άλλοι εις το φοβερόν φρούριον, το όποιον ο λαικός θρύ- λος παρίστανε πάντοτε γεμάτον από τα δυστυχή θύματα του δεσποτισμού, των τυράννων...

(Έπειτα συνέχεια)

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΜΙΑ ΑΠΟΡΙΑ

Αγαπητοί μου,

Ο φίλοι της Δια- πλάσεως, από τας Αθήνας, μου έγραψαν συγ- χρόνως να τους γύσω την ίδιαν άπορί- αν. Η άπο- ρία έπομένως πρέπει να άγυννήθη εις πολ- λούς. Και ιδού ποία είνε: Είς την προηγούμενην μου έπιστολήν, όπου σας ώμίλησα περί του μικρού έθελόντου Ή- λια, ανέφερα εις το τέλος τα λόγια που είπεν ή κ. διευθύντρια του Άρσακείου εις τους Προσκόπους: « Παιδιά, πάρτε τον για παράδειγμα! » Και προσέθεσα, ότι δέν χρειάζεται άλλος επίλογος εις την έπιστολήν μου. Οι φίλοι μας τώρα μ' έρωτούν:

Το ίδιον θα έλεγα κ' εγώ εις τα παι- δια της Διαπλάσεως: « Πάρτε τον για παράδειγμα »; Και το εύρίσκω σωστόν, φρόνιμον πράγμα, να πηγαίνουν έθελον- ται παιδιά δεκαπέντε μβλις έτών—έστο και όλίγον μεγαλύτερα,—και να το σκάζουν κρυφά από το σπίτι των, ναφί- νουν τους γονείς των, τα μαθήματά των, και να γράφουν έξαφνα εις τον πατέρα των: «Μή φοβάσαι καθόλου! τώρα είμαι στρατιώτης»;

Να σας έξομολογηθώ την αμαρτίαν μου; Είνε ή πρώτη φορά που μια απο- ρία, μια έρώτησις αναγνώστου, με φε- ρει εις τόσην άμηχανίαν. Καθαυτό δέν ξέρω τί να πώ! Να πώ όχι, τα παι- δια δέν πρέπει να κάμνουν του κεφαλιού των, δέν πρέπει να πηγαίνουν εις τον πόλεμον από τόσον τυφεράν ήλικίαν, και μάλιστα κρυφά, χωρίς την άδειαν των γονέων των; Θα μου πούν με το δί- κχο των: Τι έχρειάζετο λοιπόν ή θαυ- μαστική βιογραφία του κ. Ήλια, με τα λόγια της κ. Βαρουξάκη ως επίλογον;..

Να πώ πάλιν: μάλιστα, αυτό πρέπει να κάμνουν τα παιδιά; Όλοι οι γονείς θα έσηκώνοντο, με το δικιο των, έναν- τίον μου. Έκτός τούτου, κ' εγώ θα πώ ειγα πολύ άσχημα με την συνείδησιν μου, διότι θα έσυμβούλευα ένα πράγμα, το όποιον δέν το έπιδοκιμάζω διόλου. Μου φαίνεται, ότι άλλα είνε τα καθή- κοντα των παιδιών εις την τυφεράν ήλι- κίαν των δεκαπέντε, των δεκαεξ', των δεκαεπτά έτών. Αν καθήκόν των ήτο να γίνωνται και στρατιώται και να πο- λεμοούν, βεβαιωθήτε ότι ή Πολιτεία δέν θα έπερίμενε να συμπληρώσουν το είκο- στόν, ή έν έοχάτη ανάγκη το δεκατον έννατον έτος δια να τα προσκαλέση.

Ξεύρετε δέ, έτι δια να γίγη δεκτός ένας

(Έπειτα συνέχεια)

έθελοντής μικροτέρας ηλικίας, πρέπει να είναι λιγάκι μεγαλύτερος, ή να παρουσιάσει ψεύτικον πιστοποιητικόν, ή να μεταχειρισθή κανένα «τέχνασμα», όπως είδατε και εις τὸ ἀρθράκι ἐκεῖνο διὰ τοὺς μικροὺς Γάλλους ἐθελοντάς, ποὺ μετεφράσατε διὰ τὸν Διαγωνισμὸν... Τὸ ὁποῖον σημαίνει, ὅτι κανένα παιδί, συνομήλικον τοῦ Ἡλία, δὲν ἔχει τὴν ὑποχρέωσιν νὰ τὸν μιμηθῆ εἰς πρώτην εὐκαιρίαν, — ἐκτὸς ἐάν, ἕως τότε, ἔχει συμπληρώσῃ τὴν νήπιον ηλικίαν.

Ἐάν λοιπὸν αὐτὰ εἶνε τὰ σωστά και τὰ φρόνιμα, τί γίνεται ὁ θαυμασμὸς μας πρὸς τὸν μικρὸν ἐθελοντήν; Ἄ, αὐτὸ εἶνε ἄλλο ζήτημα! Τίποτε δὲν θὰ μᾶς ἔκαμνε νάρρηθῶμεν, ὅτι τὸ παιδί αὐτὸ ποὺ ἐπολέμησε κ' ἐπληρώθη, ἔκαμε κάτι ὠραῖον καὶ θαυμάσιον! Μὴ νομίζετε ὅμως, ὅτι διὰ κάθε τι ὠραῖον καὶ θαυμάσιον, εἰμποροῦμεν νὰ εἴπωμεν εἰς τὸν καθένα: «Ὁρεῖλαις νὰ τὸ κάμῃς καὶ σὺ!» Φαντασθῆτε π.χ. ἕνα παιδί, τὸ ὁποῖον ἀπὸ δώδεκα ἢ ἀπὸ δεκαπέντε ἐτῶν, ἀναδεικνύεται ἐξοχος ζωγράφος, ποιητής, πιανίστας, ἠθοποιός, βιολιστής, ἀριθμομηθῆμων, τενόρος... Ὁὰ τὸ χειρ-κροτήσατε, θὰ τὸ ἐπαίνεσατε, θὰ τὸ θυμάσατε, ἀλλὰ δὲν θὰ πῆτε βέβαια εἰς ἄλλα παιδιὰ: «Μιμηθῆτέ το!» Κανένα παιδί δὲν ἔχει χρέος νὰ τὸ μιμηθῆ, παρὰ τὸ πολὺ-πολὺ ἐκεῖνο ποῦ θὰ

«Τρέχει ἀπὸ κανόνι εἰς κανόνι...» (Σελ. 281, στ. α')

Ο ΙΠΠΟΤΗΣ ΣΑΤΩ-ΜΟΡΑΝ ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ἐπὶ Ἀσυδοβίκου ΙΔ', ὅταν οἱ νεαρὸι εὐγενεῖς, οἱ προωριωμένοι, ἐξ οἰκογενειακῶν παραδόσεων, διὰ τὸ τραχὺ ἐπαγγελματικὸν τοῦ ναυτικοῦ, δὲν εἶχαν τὴν ἀπαιτούμενην ηλικίαν διὰ νὰ καταταχθῶν, οἱ γονεῖς των τοὺς ἐνεπιστεύοντο εἰς κανένα ἱκανὸν πλοίαρχον, ὑπὸ τὸν ὁποῖον ἤρχιζαν τὴν ναυτικὴν των ἀγωγὴν.

Ὀὐτῶ, τὸ 1672, ἤμποροῦσε κανεὶς νὰπανθήσῃ εἰς τὸ πλοῖον τοῦ ἱππότη Τουρβίλ, ἕνα μαρκεζὶνον Λωζέν, ἕνα βερωνο Βωδρέ, ἕνα κόμητα Δελαπέρτ καὶ τὸν ἱππότην Σατώ-Μοράν, ἀνεψιὸν τοῦ μεγάλου πλοίαρχου.

Ἀπόγονος τῶν ἀνδρείων κομητῶν Κοιαντέν, ὁ νεαρὸς ἱππότης δὲν εἶχε παρὰ νάκλουθησῃ τὸ εὐγενὲς παράδειγμα τοῦ θεοῦ του. Δεκαεξαετῆς μόλις ὁ Τουρβίλ, ἀμὲ ὄφιν τεσσάρων, μάλ-λον ἱκανὸς νὰ ὑπηρετῆ τὰς κυρίας τῆς αὐλῆς παρὰ νὰ βροτάξῃ τοὺς κόπους τῆς θαλάσσης», ὅπως ἔγραψεν ὁ ἱππότης

νηνεμία τὸν διεδέχθη, καὶ οἱ δύο ἀντιμέτωποι στόλοι δὲν ἀπετέλουν μετ' ὀλίγον παρὰ ἓν μόνον συμπλεγμα, διότι τὰ πλοῖα ἐπήγαιναν μόνον των, εἴτῃ καὶ ὡς ἔτυχε, χωρὶς καμμὶαν τάξιν. Ἡ ναυμαχία ἤρχισεν οὕτω ἐκ μικροτάτης ἀποστάσεως καὶ οἱ πρῶτοι κανονιοβολισμοὶ ἐπροξένησαν μεγάλην φθοράν.

Ἐπὶ τοῦ «Βρονιῶδους», ὁ πλοίαρχος Ἀρνιάν ἔχει τὴν δεξιὰν χεῖρα συντετριμμένην. Ἐπὶ τοῦ «Υπερφάνου», ὁ κυβερνήτης Τρέιτ-μποῦα πίπτει μετ' ὄντον τρυπημένον. Ὁ πλοίαρχος Κοῦξ τοῦ «Ἁγίου Φιλίππου» καὶ ὁ πλοίαρχος Μανιὸ τοῦ «Ἐξόχου» εἶνε ἐπίσης θεινῶς πληγωμένοι.

Μόνος ὁ ἱππότης Τουρβίλ μένει ἀθικτος ἐπὶ τοῦ «Φρονίμου», ἤρεμος ὡς εἰς αὐλικὴν τελετὴν, μετ' ὁ μείδιμα εἰς τὰ χεῖλη. Τὰ τηλεβόλα τοῦ πλοίου ἐξαμοῦν πυρίνην βροχὴν, ἢ ὅποια προξενεῖ τοιαύτην φθορὰν εἰς τὰ ὀλλανδικὰ, ὥστε ὁ Μπάνκερ ζητεῖ ἐνισχύσεις ἀπὸ τὸν ναύαρχον Ροῦύτερ.

Ὁ «Φρόνημος» ἦτο τὸ μικρότερον τῶν γαλλικῶν πολεμικῶν, ἀλλὰ καὶ τὸ ἐπιφωτότερον. Διότι τὸ πλήρωμά του ἀπετελεῖτο ἀπὸ τὸ ἀνθος τοῦ ναυτικοῦ, κυβερνώμενον ὑπὸ ἀνδρὸς μεγάλης ἀξίας. Πιλοῖον τοῦ Τουρβίλ, ἀψηφῶν τὰ μυδράλλια τοῦ ἐπιπιον γύρω του, ὁ μικρὸς

Χοκκενκούρ, συνετέλεσεν ἐν τούτοις πολὺ εἰς τὴν ὀλλήψιν ἐνὸς Τουρκικοῦ πειρατοῦ παρὰ τὸ ἀκρωτήριον Μαισιπῶν. Καὶ οἱ ἀθλοὶ του διεδέχοντο ἀλλήλους μετ' ὀλίγον ταχύτητα, ὥστε εἰς ἡλικίαν εἰκοσιτεσσάρων ἐτῶν, ἐλάμβανε παρὰ τοῦ βασιλέως τὸ δίπλωμα τοῦ πλοίαρχου.

Ὁ Σατώ-Μοράν ἐσπούδαζε λοιπὸν εἰς καλὸν σχολεῖον. Ἦτο ἕνα παιδάκι ἐννεὰ ἐτῶν, μετ' ἡλιανὰ μάτια καὶ οὐροῦρά μαλλιά. Εὐρίσκειτο δὲ ἀπὸ ὀλίγων μόλις μηνῶν ἐπὶ τοῦ «Φρονίμου», — τοῦ πλοίου τοῦ Τουρβίλ, — ὅταν ἔγαινε ὁ ἦρας ἐνὸς ἀνδραγαθημάτος.

Τὸν Ἰούνιον τοῦ 1672, ἡ Γαλλία καὶ ἡ Ἀγγλία συνεμάχησαν διὰ νὰ πολεμήσουν τὴν Ὀλλανδίαν. Ὁ ἀγγλογαλλικὸς στόλος εἶχε σκοπὸν νὰ βορβορῆσιν τοὺς λιμένας τῶν Ἠνωμένων Ἐπαρχιῶν. Ὁ Ροῦύτερ ἀπεφάσισε νὰ τὸν ἐμποδίσῃ ἀντὶ πάσης θυσίας, καὶ τοῦ φράξῃ τὸν δρόμον. Καὶ αὐτὴ ἡ συνάντησις τῶν δύο στόλων θὰ ἦτο διὰ τὴν Ὀλλανδίαν χριστιανώτατη.

Κατ' ἀρχάς, ἡ λευκὴ μοῖρα τοῦ κόμης Δεστρέ προηγήτετο τῆς τοῦ ἀντιναυάρχου Μπάνκερτ, χάρις εἰς ἑλαφρὸν ἀνεμὸν βορειοανατολικόν. Ἄλλ' ἡ ἀκρα

Τρέχει τότε ἀπὸ κανόνι εἰς κανόνι, καὶ διαδοχικῶς τοὺς βάζει φωτιάν. Ἐνα μεγάλον ὀλλανδικὸν πλοῖον, κατὰ τοῦ ὁποῖου ἦτο ἐστραμμένη ἡ κανονοστοχία, δέχεται ὄλους ἐκείνους τοὺς κεραυνούς. Μετ' ὀλίγας στιγμάς, διεσρηγμένον πανταχόθεν, τὸ σκάφος βυθίζεται εἰς τὴν θάλασσαν κ' ἐξαφανίζεται ἐν τῷ μέσῳ δίνης φοβεράς.

Ἡ ἐνσρηγτικὴ αὐτὴ ἐπέμβασις τοῦ ἐννεατοῦ παιδίου, ἐπιφέρει κάποιαν ἀκαταξίαν εἰς τὸν ἐχθρὸν. Καὶ ὁ Τουρβίλ ἐπωφελεῖται διὰ νὰνασυνταχθῆ καὶ νὰ δώσῃ εἰς τὸ πλοῖόν του μίαν καλὴν θέσιν πρὸς μάχην.

Περὶ τὸ τέλος τῆς φοβεράς ἡμέρας, ὁ ὀλλανδὸς ναύαρχος ἦτο νικητής. Ἐν τούτοις ὁ συμμαχικὸς στόλος ἐπολέμησε γενναίως καὶ ἔκαμε τὸν ἐχθρὸν νὰ πληρώσῃ πολὺ ἀκριβὰ τὴν νίκην.

Ὁ μικρὸς ἱππότης Σατώ-Μοράν δὲν περιωρίσθη εἰς τὸν πρῶτον τοῦ ἐκείνου ἄθλον. Καταταχθεὶς εἰς τὸ τάγμα τῆς Μάλτας, εἰς τὸ ὁποῖον ἀνήκε καὶ ὁ θεὸς του, ἔδωσε τὸν ἔρκον τοῦ ἱππότη, ἀλλ' αὐτὸ δὲν τὸν ἠμπόδισε νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸ ναυτικὸν του στάδιον.

Εὐρίσκειτο ἀκόμη παρὰ τὸ πλευρὸν

τοῦ θεοῦ του, τὸν Ὀκτώβριον τοῦ 1679, ὅταν ὁ «Ἀπαράμιλλος» ἐναυάγησε παρὰ τὸ Μπέλ-Ἰσλ.

Τὸ πλοῖον εἶχε χάσῃ ὅλην τὴν ἐξάρτησιν, τὸ δὲ ἀμπρόσθιον μέρος ἐφερε ρήγμα τὸσῶν μεγάλον, ὥστε ἐντὸς τριῶν ὥρων τὸ ὕδωρ ἀνήλθεν εἰς τὸ κύτος πλέον τῶν δέκα ποδῶν. Ἡ ἀντήσις ἀπέβαινε ματαία, διότι τὸ πλοῖον ἦτο χαμένον. Τὸ πλήρωμα μόνον ἐπρόκειτο νὰ σωθῆ, πρὶν βυθισθῆ ὁ «Ἀπαράμιλλος».

Ὅγδοντα ἄνδρες ἐπεβιάσθησαν εἰς δύο λέμβους, αἱ ὁποῖαι προσήγγισαν τὴν «Ἴριδα», κυβερνωμένην ὑπὸ τοῦ ἱππότη Κροετοζόν. Ἄλλ' ἡ ἀχαριστία τῶν σωθέντων ὑπέβρε τὴν πίστιν, ὥστε, ἐκ φόβου μήπως τοὺς ὑπεχρέωναν νὰ ἐπιστρέψουν, διὰ νὰ πάρουν τοὺς συντρόφους των, ποὺ εἶχαν μείνῃ εἰς τὸ κινδυνεῦον πλοῖον, ἀφήκαν τὰς λέμβους νὰ πλεύουν μόναι των, εἰκῆ καὶ ὡς ἔτυχε.

Ἡ θάλασσα ἦτο τόσον τρικυμιώδης, ὥστε ὁ Κροετοζόν δὲν ἤμποροῦσε νὰ πλησιάσῃ ἀκινδύνως τὸν «Ἀπαράμιλλον». Ἐπεισον ὁμῶς ἐξ νύκτας, δι' ὑποσχέσεως γενναίας ἀμοιβῆς, καὶ μὴ λέμβος κατώρθωσε νὰ φθάσῃ εἰς ἀπό-

στασι βολῆς τυρκικοῦ ἀπὸ τὸ κινδυνεῦον πλοῖον. Ἄλλ' ἦτο ἀδύνατον νὰ πλησιάσῃ περισσότερον. Ὁ Τουρβίλ ἐπρότει-νεν εἰς τοὺς ἀξιωματικούς του νὰ πᾶσουν εἰς τὴν θάλασσαν καὶ νὰ φθάσουν τὴν λέμβον κολυμβῶντες. Ἄλλὰ τὸ ἐγγείρημα τοὺς ἐφάνη τόσον παράτολμον, ὥστε ἐπροτίμησαν νὰ μείνουν εἰς τὸν «Ἀπαράμιλλον», μολοντί θὰ ἐβιβύετο ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν.

Ἐνας μόνον ἀξιωματικὸς ἠκολούθησε τὸν ἱππότην καὶ ἐσώθη μαζί του. Ἦτο ἕνα παιδί δεκαεπτὰ ἐτῶν, ὁ ἀνεψιὸς του, ὁ μικρὸς Σατώ-Μοράν...

Ἀργότερα τὸν εὐρίσκειν κυβερνῶντα ἰδικὸν τοῦ πλοῖου καὶ διακρινόμενον εἰς τὴν μεγάλην ἐκείνην ναυμαχίαν τῆς Χόγγης. Καὶ περὶ τὸ 1698, ἐξ ἔτη μετὰ τὴν ναυμαχίαν αὐτήν, οἱ ἐχθροὶ του τὸν ἐγνώριζαν ὑπὸ τὸ παρωνύμιον «Ὁ Μαῦρος Σταυρός» — διότι τὸ σῆμά του ἦτο ὁ μαῦρος σταυρὸς τῶν Ἰπποτῶν τῆς Μάλτας, — καὶ τὸν ἔτρεμαν τόσον, ὥστε παντοῦ ἔπου ἐνεφανίζετο τὸ σῆμα αὐτὸ, οἱ ἄγγλοι καὶ ὀλλανδοὶ πειραταὶ ἐτρέποντο ἀμέσως εἰς φυγὴν, μὴ τολμῶντες νὰ συνάψουν μάχην.

(Eck.-Bouillier) ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΟΤΟΣ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

Ἀνθρωπόμορφος πατάτα

Ἡ πατάτα αὐτὴ εὐρέθη εἰς τὸ Σαίντ-Ἐλιέ τῆς νήσου Ἰερσείης, ἀπὸ ἕνα γεωργόν, ὁ ὁποῖος τὴν ἐχάρτισεν εἰς τὴν κ. Γ. Βαλμόν, εἰς τὸ Κασέν. Ὁ τελευταῖος οὗτος εἶχε τὴν ἀστείαν ἐμπνευσιν νὰ τῆς φορέσῃ ἕνα μικροσκοπικὸν πιλίχιον καὶ νὰ τὴν στολίσῃ μ' ἕνα ζευγὰρι μουστάκια καὶ οὕτως ἔγεινε ὁ πατατένιος ἀξιωματικὸς, τὸν ὁποῖον βλέπατε εἰς τὴν ἀπάναντι εἰκόνα.

Περίεργον συμβάν

Ὁ κ. Ντρι-σκολλ, εἰς τὸ Λίβερπουλ, ἔνα βράδυ τοῦ χειμῶνος, εἶχεν ἀφίξη νερὸν εἰς μίαν φιάλην. Τὸ ἄλλο πρωῖ, ἦρθε τὴν φιάλην σπασμένην εἰς δύο ἀπὸ τὸ νερὸν, τὸ ὁποῖον τὴν νύκτα εἶχε παγώσῃ. Τὸ περίεργον εἶνε, ὅτι ἡ φιάλη ἐχωρίσθη καθέτως εἰς δύο

ἐντὸς ὧς ἴσα καὶ ὅμοια μέρη, ὅπως βλέπατε εἰς τὴν ἀπάναντι εἰκόνα.

Ἑβδομαδιαῖοι Διαγωνισμοὶ

α'.) Διὰ τοὺς γαλλομαθεῖς

Ἰδοὺ ἓν ὠραῖον μονόγραμμα. Ὁὰ ἐ-ἐπιγινάσσετε πρῶτα ὅλα τὰ γράμματα, τὰ ὅποια περιέχει. Καὶ ἐκ τούτων θὰ σχηματίσετε κατόπιν ἓν κεντρικὸν ὄνομα ἀνδρός, — γαλλικὸν ἐννοεῖται, — ἐκ τῶν γνωστῶν καὶ ἐν Ἑλλάδι.

Διὰ τὰς διακοπὰς προμηθευθῆτε τόμους τῆς «Διαπάλασσεως» καὶ τῆς «Βιβλιοθήκης»

β'.) Μαγικὴ Εἰκὼν

— Μπρὲ τὸν κλέφτη! Δὲν φαίνεται πουθενὰ κανέναν ἀγροπόλεον!

γ'.) Παίγνιον

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τορπιλλοβόλου 11

ΒΑΡ	ΒΟΣ	ΜΑΙ	ΚΩ
ΟΣ	ΒΑΡ	Α	Ι
ΒΑΣ	ΛΟ	ΘΟ	ΝΑ

Νάποτελεσθῶν τὰ ὀνόματα τριῶν μαθητῶν τοῦ Χριστοῦ.

Ἀύσεις τοῦ 33ου φύλλου

α') Τὸ κεφάλι τοῦ παιδίου εὐρίσκειται κάτω ἀπὸ τὸν γιανῆ του. — β') Μεξικόν, Κολομβία, Βραζιλία, Καναδάς, Χιλή. — γ') A l'ongle on connait le lion.

ΤΑ ΛΕΥΚΑ ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ

Στῆς Λευτεριάς τὸ δένδρον τὸ θεώρατο, Που τὰ αἵματα, ποτάμι, τὸ ποτίζον, Ἀνάμεσα σὲ πράσινα διαφύλλα Ὁωρεῖα λουλούδια ὀλόλευκα ν' ἀνθίζουν.

Γιατί, στοῦ ποταμοῦ τοῦ αἱματογέννητου Τὸ κόκκινο, γοργό, ἀφρισμένο ρέμμα Μετ' ὁ αἷμα τῶν ἠρώων, ποῦ πέφτουν ἰμάρτυρες, Σπρίγει τ' ἀθῶο παιδιῶν σφαγγμένων αἷμα. ΚΡΗΤΙΚΟΠΟΥΛΑ

Ιδού τον Όδηγόν σου

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Συνδρομή του, Κεφ. Β

Η ΘΑΛΑΣΣΑ

Από το παράθυρο του δωματίου μου φαίνεται η θάλασσα, η μυστηριώδης θάλασσα. Συχνά διέρχομαι τās ώρας μου άνεύρουσα αυτήν. Αισθάνομαι, ότι την άγαπώ. Μία έξις άκατανόητος με συνδέει προς αυτήν. Μου φαίνεται ότι μία μυστική συγγένεια ύφίσταται μεταξύ αυτής και της ψυχής μου. Άλλά μήπως η ψυχή δεν άμοιάζει προς την θάλασσαν; Μήπως και εις αυτήν η γαλήνη δεν διαδέχεται την τρικυμίαν και η τρικυμία την γαλήνην. Μήπως το άσπαστο το γλυκύ της έλπίδος, άμοιον προς εκείνο το περιπαθές των κυμάτων της ήσέμου θάλασσης, δεν μετατρέπεται εις έλεγείον; Και αυτά τα κομμάτια καρβακία τα όποια διασχίζουν τα γλαυκά νερά της, δεν άμοιάζουν προς τους πόθους της καρδιάς οι όποιοι ταξιδεύουν άνα τους αθάνατους όρίζοντας της σκέψης και άσβουν και χάνονται πριν φθάσουν εις το τέρας;

Ίδού διατί την άγαπώ. Είς αυτήν εύρίσκω την εικόνα της ψυχής μου.

Πόθος της Ρόδου

Η ΜΕΛΑΓΧΟΛΙΑ ΤΟΥ ΤΟΤΟΥ

Είς σπηήν μίαν και... παραδειγματικήν Πράσσωπα: Κα Άλφα (βωδόν), Κα Βήτα, Τοτός (Με όρος... Άρλέτου), Αλέκος (βωδόν). (Ο Τοτός έχει έλθει μετά της μητρός του Κας Άλφα εις έπισκεψιν της Κας Βήτα. Καθ' όλον όμως τον χρόνον της έπισκέψεως, μένει παραδόξως σκεπτικός και σιωπηλός επί τέλους ή κ. Βήτα τον έρωτά:

Κα Β: Γιατί τόσο μελαγχολία, Τοτός; Τοτός: (τραγουδιάς) Άλλά δεν ξέρεις, Κυρία, ότι έχομε τώρα τρεις μήνας διακοπάς.

Κα Β: Μπαβώ, παιδί μου! (Και στεφομένη στο γυό της Άλέκο:) Νά, βλέπεις, άμελέστατε, τι έπιμελής ποθ' εινε ό Τοτός; Εσύ βιβλίον δεν πέρνεις ποτέ στα χέρια σου κι' αυτός εινε λυπημένος, γιατί έχον τρεις μήνες διακοπάς!

Και ό Τοτός: (Συμπληρώνων ως έπεξηγήσιν όσον μπορεί άπελλιστικώτερος:) Άμ, βέβαια, άφού ήδη... πέρασαν οι δύομιση!...

Όλοι: —!!!

Άδρα του Όρφείου

Η ΕΙΚΩΝ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ

Έμπρός ε'να κατάστημα του Φραγκομαχαλά, άπ' αυτά που κολούν διάφορες εικόνες, τέσσαρες Τουρκάλες σταθίκανε και βλέπανε καλά καλά στής προθήκης οάν να ζητούσανε κάτι.

— Τι ότε; της όρωτ' ό καταστηματάρχης.

— Νά μάς δώσης την εικόνα του Βασιλέα Κωνσταντίνου, ειπε μία άπ' αυτές έλληνικά.

— Δεν την έχω.

— Την έχεις μ'ά δεν θές να μάς την

δώσης; κ'άς και τρωβάσαι να μη σε προδώσωμε; — Δεν την έχω σ'ας λέγω' μα τί θα την κάνετε;

— Νά, θέμε να δώμε το Βασιλέα που νικά τους Βουλγάρους' δός μας την μη τρωβάσαι κι' έπειτα τώρα έχομε ουμιαχία. Έλα φέρ'την, θα σε πληρώσωμε καλά. Δεν σε προδίδομε. Και γιατί θα τό κάναμε; έμαίς τό Βασιλέα σας τον άγαπούμε, και είμαστε πολύ ευχαριστημένοι άπ' τον άδελφό του, οάν ήταν σ'ην Κρήτη.

— Καλά, μα δεν την έχω! πώς θέτε να σ'ας την δώσω; ειπεν ό καταστηματάρχης.

— Κρίμα! ειπαν κι' έφυγαν λυπημένες. Έξηκολούθησαν και άναμεταξύ των την όμιλία για τον Βουλγαροκτόνο Βασιλέα στην Τουρκική γλώσσα, άγνωστο όμως στους άκροατάς της σκηής αυτής.

(Γρονός) Δύναμις της Θελήσεως

ΠΙΣΩ ΑΠ' ΤΟΝ ΗΛΙΟ!

Άπ' το πράσινο χωριό τα «παιδιά» έχον Ισχύη. Σε θλιμμένο σύννεφο κάθε ρούγα έτάφη Χύμηξε 'στα κλήματα ό βράτος και τα [πνίγει]

'στάθηκε το θέρισμα 'στο ξερό χωράφι.

Τα παιδιά 'στον πόλεμο. Τα παιδιά 'στη [μάχη] μένουں τά γερόματα φύγανε τα νεύατα... να γινούں 'στα σύνορα της πατρίδος βρά- [χοι,

μανιωμένα κύματα, άλογα βαρδάτα!

Τάκραξεν ή Σάλπιγγα' βρίθουν την Πα- [τρίδα] Σκύλοι, κλέφτες, άτιμοι, θρέμματα βαρ- [άρων]

Λόγγη! Αίμα! 'Ηρθε ή στιγμή... Στο [Σταυρό ή έλπίδα!]

Πελεκάτε! Δούλοι έμετε μιάς όρδης Βουλ- [γάρων];

Βόγγει το αίμα του Μελά 'ε την πλα- [τεία] κοιλάδα

Βόγγει των μαρτύρων μας, των ήρώων, 'στη μπάντα,

Στο άτιμο βασίλειο

Σφαίρες κατακέφαλα. Δοχιμοούς και [λάβα]

Κάτω! Αποτελειωτέ το! Θάνατος για [πνίγεται]

Πίσω από τον ήλιο!... Τέλος Άγρας

Ο ΣΤΡΑΤΟΣ ΜΑΣ

Στρατός από λεβέντες, στρατός παλληκαρίοις, μαθημένος πάντα του να προχωρή, να νικά και να έλευθερώνη. Στρατός κόχει για μουσική τες σφαίρες που σφυρίζουν, τά κανόνια που βροντούν,

τες όβιδες που βουίζουν. Στρατός που άψηφ' τον θάνατον, που τον περιφρονεί, κι' ακράτητος ε' αντίμαχον τον τρέχει.

Η παλιά του νίκη ύποχωρεί στην πιο μεγάλη νεία, κι' ό παλιός του θρίαμβος μαυρίζει μπροστά στον άφθαστο, στον μυθικό τό νεό. Η κάθε μέρα του ένας ηρώισμός καινούργιος, μία νέα αόταπάγνησις, μία ένδοξη σελίδα, κι' όθε διαβή φουρνώνουν δάφνες, πασχαλιές κι' άμύραντα λουλούδια. —Και ό γενναίος Βασιλέας, ό ήρωας Στρατηλάτης, τον οδηγεί πάντα έμπρός στο δρόμο που' μόνος αυτός ξεύρει, κι' ή Νίκη τους χαμογελά, κι' ή Δόξα τους σταφινώνει. Και γύρω του πετούν του Σαραντοπόρου ό 'Ηρωϊσμός, του Μιζανιού ό Θρίαμβος, του Κιλίκις τό Μεγαλόεργημα, της Δοιράνης ή Γιγαντομαχία και σέρνουν γύρω του της Αευθερίας τον ένδοξο χορό....

Πανελλήμιος Πόθος

ΤΑ ΓΑΤΑΚΙΑ ΤΟΥ ΝΙΚΟΥ

Η Τρίκαμας εγέννησεν, εινε τώρα λίγες μέρες, δύο πολύ μικρά γατάκια. Το ένα άρσενικό, όλόμυρο σαν τήγισσα' τό άλλο θηλυκό, κάτασπρο σαν τό χιόνι. Ό μικρός μας Νίκος ποτέ δεν τάποχωρίζεται. Όλη μέρα μαζί τους, τότε τά χαϊδεύει, τότε τάγκαλιάζει και τους κάμνει χίλια δυό καρμάτα. Ώέλετε και τά όνόματά των; Του κάκου όλοι στο σπίτι του είπαμε και του ξαναείπαμε πως δεν γίνεται να δώση τέτοια δοξασιμένα όνόματα στα γατάκια του. Έκείνος τίποτε. Βόστην και Όλγαν τά φωνάζει. Νά δητε δέ, ό Βόστης του πόσον εινε έξυπνος, ζωηρός, εύκίνητος, καθαυτό διαβολάκι, όσο ή Όλγα εινε ήσυχη, ήμση, σοβαρά.

Είμεθα όλοι προχθές στην άλλη κάμαρα, ένφ' τό φαγι ήταν έτοιμο, σερβιρισμένο στο τραπέζι και σκεπασμένο μ' ένα πιάτο. Ό κάλος σου ό Βόστης τότε δεν χάνει καιρόν. Όρμ'ά, διέρχεται άπαράτητος δίλα τά... Καρμπούνοδο, (καρέκλες, ποτήρια, πιάτα), φθάνει μπρός στο φαγι και με τό ποδαράκι του ό φίλος έσοκαπάζει και κατατασκίζει τό... Φετιχ Μπουλέντ. Και έτρέξαιμε μ'έν όλοι άμέσως, να ιδούμεν τί συμβαίνει, έως ότου όμως έλθωμεν ή... Θεσσαλονίκη ήτο πλέον κατειλημμένη.

Έλλάς του Ρήγα

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Συγχαρητήριον μικρού λαιμάργου εις γάμον: —Και του χρόνου, θεία μου, με μεγαλείτερα λουκούμια!

Έστάλη από της Πέννας της Διαπλάσεως

Η Μαίρη γράφει πολύ μικρά γράμματα. Η μεγαλύτερα της άδελφή της λέγει.

Μη τά γράφης έτσι μικρά, γιατί ή δασκάλα σου δεν θά μπόρσεν να τά διαβάσεν.

Και ή Μαίρη άπαντά: «Η δασκάλα μου φορεί γυαλιά και θά τά ιδή μεγάλα».

(Γρονός) Έστάλη από της Ζιλδας

ΤΟ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑ ΤΩΝ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ ΤΟΥ 1913

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΗΣ Β' ΠΡΟΚΡΙΜΑΤΙΚΗΣ ΕΚΛΟΓΗΣ

Ανακήρυξις των 20 ύποψηφίων της Β' Τριμηνίας

Μέχρι της 15 Ιουλίου, τελευταίας ήμέρας της όρισθείσης διά την δευτέραν προκριματικήν εκλογήν προθεσμίας, έλήφθησαν 957 ψηφοδέλτια.

Γενομένης της διαλογής, ανακηρύσσονται ύποψήφια διά την τελικήν εκλογήν της Δ' τριμηνίας τα έξης είκοσι ψευδώνυμα, εκ των εγκριθέντων 110 κατά την Β' τριμηνίαν, τα όποια έλαβαν τās περισσότερας ψήφους. (Ο Πίναξ συνετάχθη αλφαβητικώς. Ο κατόπιν εκάστου ψευδώνυμου αριθμός σημαίνει πόσας ψήφους έλαβε).

- Αθάνατα 1821-1912, 350.
Αθανάτος Έλλάς, 94.
Αιμοσταγής Κρήτη, 343.
Ανακρηθείσα Έλευθερία, 336.
Άδρα της Έλευθερίας, 356.
Βονό της Μανωλίας, 63.
Δοξασιμένη Έλλάς, 179.
26η Οκτωβρίου, 106.
21η Φεβρουαρίου, 103.
Έλλάς των Όνειρων, 359.

- Έλληνικός Στόλος, 148.
Έυγενής Ιδανίου, 148.
Θριαμβικός Μεγαλοδέκτης, 332.
Θρίαμβος του Κωνσταντίνου, 345.
Κύμα του Έδρίπου, 326.
Μπαρουτοκαπιτωμένη Γαλανόλευκη, 102.
Πανελλήμιον Όνειρον, 186.
Πέννα της Διαπλάσεως, 69.
Πόθος του Έλληνομού, 81.
Πολυπόθηνος Μανωλονία, 333.

Μεταξύ των 20 τούτων, των 20 που επέτυχαν κατά την Α' προκριματικήν εκλογήν και των άλλων 20 που θά επιτύχουν κατά την προσεχ' εκλογήν της Γ' Τριμηνίας, θά διεξαχθ' ό τελικός άγών της Δ', καθ' όν θά βραβευθούں, με βραβεία αξίας 70 δραχμών, 10 Ψευδώνυμα, όσα θά πλειοψηφήσουν τότε εκ των 60, και, με βραβεία 130 δραχμών, 10 Έκλογείς, εκείνοι των όποιων τα Ψηφοδέλτια θά έχον τον μεγαλύτερον αριθμόν άθροισματος ψήφων. Διότι, τό ποσόν των ψήφων που λαμβάνει έκαστον επιτυχόν ύποψήφιον, τό σημεϊώνωμ εις τό ψηφοδέλιτον έκάστου εκλογέως, και μετά την τελευταίαν ψηφοφορίαν θά τέθεισών όλοι, διά να ιδώ ποιοι εινε οι 10 Έκλογείς, οι όποιοι θά έχον μεγαλύτερον αριθμόν άθροισματος, διά να τούς βραβεύσω.

Οι άποτυχόντες κατά τās εκλογάς της Α' και Β' Τριμηνίας έχον δικαίωμα να θέσουν εκ νέου ύποψηφιότητα διά την προκριματικήν της Γ', έάν φρονίσουν να εγκριθ' εκ νέου τό ψευδώνυμον των εις εν των ύπολειπομένων φυλλαδίων της Γ' τριμηνίας (ήτοι από του 36ου μέχρι του 39ου) επί πληρωμή του συνήθους δικαϊώματος της εγκρίσεως ψευδώνυμου.

Η άποστολή Ψηφοδελτίων διά την προσεχ' Γ' προκριματικήν εκλογήν θαρχίση μετά την έκδοσιν του 39ου φύλλου, δηλαδή την 1 Σεπτεμβρίου. Και θά διαλέξετε τότε να ψηφίσετε από τα ψευδώνυμα της Γ' μόνον Τριμηνίας, ήτοι άπ' όσα έφάνησαν ή θά φανούں εις τās Έγκρίσεις των φυλλαδίων 27 έως 39.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

Άθήναι, 38 όδος Έδριπίδου την 24ην Ιουλίου 1913.

ΕΔΩΣΑ την έπιστολήν σου, Δοξασιμένο 1912, εις τον κ. Φαίδωνα, ό όποιος σου άπαντά ότι κ' έδω, προς τό παρόν δεν έσημείωθη καμμία χολέρας. Τά προφυλακτικά μέτρα λαμβάνονται διά την ένδεχομένην εισβολήν του μικροβίου. Άν έλθη, πρέπει να εύρη την πόλιν καθαράν και τους άνθρώπους έμβολιασμένους και άκατωμένους γενικώς, ώστε να φύγη γρήγορα και χωρίς ζημίας. Ότι εις τά χωρία μας επικρατεί άκαθαρσία και άκράτεια διαίτης, και όμως δεν ύπάρχει χολέρα, αυτό δεν σημαίνει τίποτε, παρά μόνον ότι δεν έφθασεν άκόμη ως εκεί κανέν μικρόβιον της άρρώστειας. Άν όμως έφθανεν, ό μη γένοιτο, θά έκαμνε θρασίν.

Άρατον τό πρόγραμμα της παραστάσεως του Σολλόγου σας, Έλλάς του Ρήγα, ύπερ του Έλληνικού Έρωθρού Σταυρού. Βλέπω, ότι έχετε ήλω ποιήματα και κομωδίας από την «Διάπλαιν». Δεν άμφιβάλλω ότι πλήρης επιτυχία θά έστεφε τό εύγενές, πατριωτικόν σας έργον. Και εκ των προτέρων τά συγχαρητήρια μου.

Η Έρωτική Σάμος μου γράφει: «Τά περισσότερα βραβεία, κατά την Δοξασιμένη Έλλάδα, τά παίρνουν τάγορία. Μα δεν λέγει ότι και οι περισσότεροι συνδρομηταί εινε άγόρια; Πίεις λοιπόν να μην ύπερτεροδν; Νά κάλιν όμως πού τό καρίτσι παίρνουν τά Α' Βραβεία. Δεν εινε κι' αυτό κατόρθωμα των κοριτσών. Αυτό βέβαια, εινε. Άλλ' άν πράγματι

οι περισσότεροι συνδρομηταί εινε άγόρια, δεν τό ξεύρω.

Έμπρός, λοιπόν, Δοξασιμένη Έλλάς, ιδρώσατε και σεις τον Σόλλογον σας. Είμαι κατενθουσιασμένη διά την ιδέαν της μαμαξ' σου. Ναι, ειδα κ' έγώ αυτήν την εικόνα, που παρίστανε τό Κεντρί μας (Σταμ. Σταματίου) με την σημαίαν που έκυρίσειν από τους Βουλγάρους. Και φυσικά ησθάνθη διεπλην χαράν, άφού τό κατόρθωμα τό έκαμνε ένας τέσων αγαπητός; και πάντοτε ένθουσιώδης φίλος της «Διαπλάσεως».

Άπήλανσα, Κρητικοπούλα, τās σκέψεις που έκαμες καταδίνοντας από την Άκρόπολιν και σ' εύχαριστώ που «δεν της ειπες ποθενά, αλλά της γράφεις σέ μένα». Θά έπρωτιμούσα όμως κανένα ποιήμα, διότι αυτό θά τό άπελάμβαναν και οι άλλοι. Λέγεις ότι τά τελευταία κινηματογραφικά γεγονότα, άντι να σ' εμπνεύσουν σου έστείρεσαν τό μυαλό. Άλλά δεν εινε άνάγκη να γράψης πάντα έπίκαιρα. Άλλως τε, ξεύρεις, ότι τά μεγάλα γεγονότα εμπνέουν, κατόπιν.

Αι περιστάσεις, Μπαρουτοκαπιτωμένη Γαλανόλευκη, δεν επιτρέπουν προς τό παρόν δωδεκάσελίδα φύλλα. Άλλ' εις σους δίδουν τόσην σημαίαν τό ποσόν, ειμφορείς ναπαντάξ, ότι ή διάπλαιν τυπώνεται τόσον κυκνά, ώστε ή όλη του όκτασελίδου της εινε ίση σχεδόν με την όλην των άλλων δεκαεξασελίδων. Εκτός πλέον άν λογαριάξ κανείς και τό χαρτί! Άλλά τότε άς αγοράξη καλήν φύλλα με την όπιν.

Η έπιστολή σου, Πακαρούνα, μ' εύχαρίστησε πολύ, και άκριβώς μάλιστα διότι μου έλεγε ειδικά σου πράγματα, και μ' έπληροφόρσσε διά την ζωήν σου και διά τās σπου-

δάς σου. Μα εινε «εγωϊσμός» να γράφη κανείς στη μητέρα του για τέτοια πράγματα; — Άλήθεια, Έλληνικήν μετροικήν δεν ξερω καμμίαν. Νομίζω, ότι ό Βηλαράς και ό Δασκαράτος έχον γράφη, αλλά που να τās εύρη κανείς; Ίπάρχει ακόμη και μία εις τό τέλος της «Καλλολογία» του κ. Ζαλούχου.

Μεγάλη Καρδιά, πολύ σωστόν τό Ψηφοδέλιτον σου και όρασιότητή η έπιστολή σου. Τό άλλο εινε άπολύτοτον: γράφε της πόσων, έτών εισαι και τί δίπλωμα έχεις πάρη, και τότε πιά δεν θά παρεξηγή την άφελείαν σου. Άλλως τε μία τέτοια παρεξήγηση εινε τόσον κολακευτική για σενα! — Διά την Άσκησιν που μ' έρωτεις, δεν νομίζω να εινε λάθος. Είς την θέσιν εκείνην ηγαίαν μία μεγάλη νήσος της Άλεανίας, πολύ μεγάλη, ή όποια εινε «άληθής βπειρος». Κότταξ και τό Λεξικόν του Larousse, εις την λέξιν Continent.

Έχεις δικηο, Βίλα Φόλμπερ, αλλά ε'ς εκείνο τό φύλλο δεν είχα πολύ τόπο και πολλά γράμματα έμειναν χωρίς άπάντησι. Για σενα, ιδιαιτέρως, ένόμισα, ότι θά σου έφθανεν ή εγκρίσις του ψευδώνυμου. Έτσι λοιπόν ειςθε διασπαρμένοι τώρα τό καλοκαίρι; Έχει τό γούστο του κι' αυτό. Ο χειμών που θά σ'ας μαζεύση κάλιν στην πόλι, θά σ'ας φανή γλυκότερος. Γράφε μου.

Διαδίδασά την έπιστολήν σου, Μπουπουλίνα. Συμφωνώ με την μαμαξ' σου, ότι δεν έκαμνε καλά να γελώσης κατά πρόσωπον του ξένου όδοντοτρού, ό όποιος δεν άμειλσσε καλλά την γλώσσάν σου. Διά τό άλλο είμαι με την ιδιήν σου. Πάντα οι Τούρκοι καλλίτεροι από τους Βουλγάρους.

Χαριτωμένα μου γράφει ή Τσοβιθρα διά την «διαπλαστίαν» που κάμνει θρασίν εις την Χαλιζίδα, διότι δεν έβρήθ άκόμη αντίδιαπλαστικός όρρος. Πληροφορεί δέ την Ανδριαν Αϊδων, ότι ποτέ δεν της έπρωτεινεν ανταλλάγειν ή Μ. Μυστικόν. Είς τό 17ον του λέγει, έπρωτεινεν εις την Τσουκνίδα, και άς τά ιδή, να μη νομίζη κτλ.

Όρατον τό τέραςμα της μαμαξ'ς, Έρωτίς του 21! Σας έδωλε να διαβάσετε «Διάπλαιν» διά να ξεχάσετε της πάστες και να μη της φάτε πρό του φαγητού. Και άλήθεια, μόνον με την «Διάπλαιν» θά κατορθώνεντο τέτοιο πράγμα... Τό ψευδώνυμον της αγαπητής μας Ρ. τό έγκρινω σήμερα και χαίρω πολύ που θά είμεθα τώρα άχώριστοι και αί τρεις.

Τίμες και δόξες κάλιν οι ποιηταί μου! Τό Πειρατικόν (αχ! δεν μπορεί να μου γράψη καθισσότερα;) έδωσε εις τους διδασκάλους και τά διδασκαλίτσας των σχολείων της πατρίδος του ποιήματα της Κρητικοπούλας, του Κόματος, του Τέλλου Άγρα, του Άθανάσιου Διάκου κτλ. τά όποια άπηγγέλησαν εις τās εξετάσεις; και κατεχειροκροτήθησαν. Άν ρωτáτε και για τά ποιήματα του κ. Γιάννη Περγαλίτη, έγέλασαν τον κόσμο!

Άραίς έπιστολάς μου έστειλαν αυτήν την έδδομάδα και οι έξης: Νίνα και Βασιλική Μπουγάτου (τās όποιες συχαίρω. Διά τους λαμπρούς βαθμούς.) Καταρό Σουλάκι, Κρωνή Νίκης, Υδαίος Τουρκισμός, Φιλόπατρις Άνδροπούλα, Τακτικωρηθείσα, Ηλιειος, Φάων, Γλυκοχαράρα και Δεσπότης του Μισρόδ (βραβεύον έστειλα).

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Έγκρίνονται: Ποιήματα του Κόματος — 110λέμος και Νερό του Τέλλου Άγρα — «Και ποιητής» του Φάωνος — «Για την Πειρο» της Μπαρουτοκαπιτωμένης Γαλανόλευκης — «Φεγγαροβόλη» του Άθανάσιου Διάκου — «Αι νεά' μας νίκαι» της Έλλάδος του Ρήγα — «Στό βαποράκι της Υίτης Σιοργής» — «Γύρω στη Στέρνα» της Γαλήνης — «Στ'

Ἀερογιάλι τῆς Ἡρωϊκῆς Σάμου.—Μικρά διάφορα διαφόρων.

Ἀπορροπῶνται: «Ἡ εὐτυχέστερα στιγμή τῆς ζωῆς μου» (πολύ ἐπιτενές καὶ κάπως ἀκατάστατον) — «Ἐπιμωρήματα καὶ Ἐπιρνή βραδύα» (τέτατοι, καὶ μὲ τὸ ἴδιον σχῆλον, ἔχω δημοσιεύσῃ πάρα πολλὰ) — «Τὴν ἔκαθε» (γνωστὸν τὸ ἀνεκδοτὸν καὶ ὄχι πολὺ καλογραμμέ- νον) — «Στὴν Ἑλλάδα» (ἐνθουσιώδες ἀλλ' ἀτεχνόν) — «Ἀπὸ τὸ Μ. Μυστικῶν» (ἔπρεπε νὰ ᾔτο πῶς συμμαζεσμένον.)

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα ψευδώνυμα: Ἀγρὸ Μενεξεδάμ, κ. Γαλασσαπόδλι, α. (Σ. Β.) Ἡρώδης τοῦ 12, κ. (Ρ. Μ.) Νικηφόρος Ἑλληρ, κ. (Π. Κ.) Δουδοβίκος Μπετίβεν, α. (Ν. Π.).

Ἀνανεώσεις ψευδωνύμων: Ἡρώ τῶν Ἀκροκεραυνίων, κ. (καὶ ὄχι ἄ. ὡς ἐτυπώθη κατὰ παράδρομὴν εἰς τὸ 3ον φύλλον) Ἑλλάς τοῦ Ρήγα, ἄ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλλάξουν: τὸ Καταρὸ Σκυλάκι, (0) μὲ Ἀφελή Σανθούλαν, Μικρὰν Ἀριστοκρατίδα, Ἡρωϊκὴν Σάμον — ἠ Ἀτρόμητος Σωφραξέττα (0) μὲ Μακεδονικὸν Ἀγίον, Κομητικοπούλαν, Φάονα — ἠ Τρελλὴ Ναυτοπούλα (0) μὲ Ἐγγε- νές Ἰονικόν, Ἀθάνατα 1921 — 1912, Σύμβολον τοῦ Χριστιανισμοῦ, Πολυπόδητον Μακεδονίαν, Ἀφελή Σανθούλαν, Μικρὰν Ἀριστοκρατίδα, Φθινωπαρωρὴν Ἀσὼν, Κομητικοπούλαν — ἠ Μπαρουτοκαπινημένη Γαλανό- λευκὴ (0) μὲ Ἡρωϊκὴν Σάμον, Ἐπιδο- φόρον Ἑλλάδα, Σανθὸ Διαβολάκι — τὸ Πειρακτικόν (0) μὲ Τέλλον Ἀγρὰν, Κομητι- κοπούλαν, Τσοῦντραν, Φάονα — ὁ Νικηφόρος Ἑλληρ (0) μὲ Τορκαλιθόλον 11, Ἑλληνοπού- λαν — ἠ Χρυσάλλης τῷ Κάμπου (0) μὲ Κομη- τικοπούλαν, Τρελλὴν Ναυτοπούλαν, Σχρω- σόλιον Χίον.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: Ἡρώα τοῦ Κιλίης (μόνον οἱ ἐτίθεισι: ὀπωδεῖσθε, εἰμπορεῖ νὰ γίνῃ καὶ καρμία ἐξαιρέσις, ὅταν πρόκειται περὶ ἐτάταως ὀραλοῦ ἔργου) Ἀήτητον Ἐξζωνον (τόσον ἐπι- τενές, δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ἐγκριθῆ ὥστε τὸ ψευδώνυμον περιττόν.) Στρατηλάτην τῶν Ἑλ- λήνων (ὅλα ταποτελέσματα καὶ αἱ φωτογρα- φίαι θὰ δημοσιευθοῦν προσεγγίς) Πυρολαμ- αίδα (καλὴ διασκευαστὴ ἐπὶ τὴν ἐξοχὴν περιμένω) Ἀστέρα τῆς Ἀνατολῆς (ὄχι, δὲν ἐθιμώσα' ἀπλῶς σοῦ ἐξήγησα τὸ πρῶτον· διὰ τὸ ἄλλο δὲν ἐβύρω μῆπως ἔβγαλα ἀκόμη ταποτελέ- ματα;) Σημάλαν τοῦ Ἀβρόωφ (ὠρατα τὰ... ἀποσιωπητικὰ· ἀλλὰ καὶ τὸ γράμμα σου) Νικηφόρον Ἑλληρ (ποῦ ὁ Μικρὸς τζό- κευ' τὸν τέρπει πολὺ καὶ ἀνυπόμονος· περιμέ- νει κάθε φύλλον νὰ βλέπῃ τὴν συνέχεταν· μὰ δὲν εἶνε ὠραϊστάτον μυστήρισμα; μανθάνει κανεὶς καὶ ἱστορίαν) Χρυσάλλιδά τοῦ Κάμ- που (εἶσαι δικαιολογημένη, ἀφοῦ εἴχατε τέ- τοιαι φροντίδες· τώρα ὅμως γράφε μου) Ἀ- ρηυστον Χ. (χαίρω ποῦ ἐγενεῖς καλὰ· ἔ, αὐτὸ ἔχει ὁ κόλμος!) Ἡρώ τῶν Ἀκροκεραυνίων (γράφε μοι τὰς ἐντυπώσεις σου ἀπὸ τὴν πα- τρίδα σου, ὅπως τὴν βλέπεις τώρα· ἀντιστά- ζομαι τὸν Φλοῖστον τοῦ Ἀρῶνου) Ἡρώα τῆς Ἀθῆων (ἔχει καλῶς) Τολμηρὸν Ἀεροπόρον (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ξεπιδάωμα) Νικη- τικὸν Ἑλλάδα (λίσσον ἔσταιλα) Χρηστίαν Ρ. Π. (ἐγκαίρως ἤλθε καὶ χροῖνα πολλὰ γιὰ τὴ γιορτῆ σου) Ἀθρὰν τῆς Πριγκίπισσας (χαίρω ποῦ ἐγενεῖς καλὰ· ὁ βροῦμα πάλι καὶ κανεὶν ἔλαλο μωρηγῆκαί σάν τὴν ἑΚρινωί' δὲν πει- ράζει ἂν θὰ εἶνε καί... ἐλέφας) Ἑλληρικὸν Στρατόν (ἔλαβα, εὐχαριστῶ) Ἡρωσοποπούλαν (ἔσταιλα) Κάμπου (καλῶς νὰ ἔλθετε!) Πριγί- κισσα Ἀφραιοῦ (εἰς ὄλους τοὺς ἄλλους διαγω-

νισμούς, πλὴν τῶν Ἑβδομαδιαίων, συμμετέ- ρουν δωροὶν οἱ ἔχοντες ψευδώνυμον) Τρελλὴν Ναυτοπούλαν (ἔλαβα, εὐχαριστῶ) Μαρίαν Χαρ. (ἰννοεῖται, τὸ ἴδιον εἶνε) Ἀπελευθερω- θέισαν Ἡπειρον (ἔλαβα, εὐχαριστῶ) Γαλά- τειαν (βραβεῖον ἔσταιλα) Ἐν Τούτῳ Νίκα (βεβαίως, διὰ τὸ βραβεῖόν σου πρέπει νὰ ἐκλέ- ξῃς δύο τόμους τῆς δραχμῆς) Ρόδου Μοσχο- βόλημα (βραβεῖον ἔσταιλα) Γαλήνην (εὐχαρι- στῶ πάρα πολὺ) Κοροκοράτειρον Ἑλλάδα (βραβεῖα ἔσταιλα) Μικρὰν Ἀριστοκρατίδα (ἔλαβα, εὐχαριστῶ) Ἑλληρικὸν Ἰδοῦδες (ὄχι δὲ τόση σχολαστικότης! ἀεῖζει κάπου-κάπου κ' ἕνα ἀστοχὸ) Μέλλοντα Ἐφευρέτην (βρα- βεῖον ἔσταιλα) Ἑλληρικὴν Θεότητα, Ἀερό- μητον Σωφραξέτταν κτλ. κτλ.

Εἰς ὄλους ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 24ην Ἰουλίου, θάπαντῶσαι εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

(Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 6ης Ὀκτωβρίου. ἀλλὰ καὶ πέραν τῆς προθεσμίας ταύτης, ἐρ- ῶσον δὲν θὰ ἔχουν δημοσιευθῆ).

373. Αεθίγμορος

Τὸ πρῶτον σχελιαστικόν,
Τὸ δεύτερον φωτίζει,
Τὸ σύνολόν μου ὄνομα
Προδοτὸν σχηματίζει.
Ἐστάλη ἐκ τῆς Μεγάλης Ἑλλάδος

374. Στοιχειόγραφος

Βασιλεὺς τῶν Θρησίων
Ἄν ἄλλᾶξῃς τὸ κεφάλι,
Τῶν Ρωμαίων στρατηγόν
Κάποιος ἐνόθεος προβάλλει.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πατριωτικοῦ Πόθου

375. Ἀναγραμματισμὸς

Δίχως ἐμένα, λῦτά μου,
Ἄν εἰμπορεῖς νὰ ζήσης.
Κι' ἂν μὴνα γραμματίσης,
Μεσ' στὴ Μυθολογία σου
Τότε θὰ μάπαντῆσης.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κόμακος

376. Αἶνιγμα

Διόσημος Ρωμαῖος τὸ ἀρσενικὸν μου
Παθένος μακαρία τὸ θηλεκὸν μου
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μέλλοντος Ἐφευρέτου

377. Λογοπαίγιον

Τί κοινὸν μεταξὺ ἀλώπεκος καὶ Οὐραλίου
ὄρου;

378. Ἑλλειποσύμφωνον

Ἡ - ι - ου - εως - ε
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Κοσμοκρατεῖρας Ἑλλάδος

379. Γρίφος

ὦ Ἀρίστη! ὡς ὡς ὡς (Θ) (Θ) (Θ)
ὦ Ἀρίστη! ὡς ὡς ὡς (Θ) τρεῖς (Θ)

Ἐστάλη ἐκ τῆς Ἐθνετίας Γ. Γιαννοῦσῃ
Τέλος τοῦ 37ου Ἀποστολισμοῦ.
Ἀπὸ τὸ προσεχὲς ἀρχίζει ὁ νέος.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Προτεινὸν ἀλληλογραφίαν μὲ Ἐξόριστον Ἀεθίδα, Τυχοδωμίτιδα, Βοσκοπούλαν τῆς Λαριίδας, Κορκυραϊκὴν Ἀθρὰν. Καταρὸ Σκυλάκι (17, 298)

Ἑλληρικὴ Καρδιά, Σάμιον Ἐπαναστατικὴν προστάλας τζοκὺ; — Σατανά, ἐχθροφῆς Ὀνειρώδες Βάλς; — Πέννα Διαπλάσεως, γρά- φεις; — Per jocus — Μπαρουτοκαπινημένη

Θερά συγχαρητήρια, ἀγαπητὴ Ἐυτυχία, διὰ τὸ Ράλλειον Πιστεύου, μ' ἐνθυμείσαι. Κορηλία Προτορμῶ (17' 300)

Προτεινὸν εἰς τοὺς ἐν Ρωσσίᾳ συνδρομη- τὰς ἰδρῶν Διαπλασιακῶν Συλλόγου. Ὅστις δέχεται ὡς εἰδοποίησιν. Νικητέρτα Ἑλλάς. (17' 301)

Ἀναλλάσσω cartes διὰ μέσου τῆς «Δια- πλάσεως». Προτιμῶ fantasies. Ἀνα- ποδίω διαφόρους. — Τσοῦντρα (17' 302) (Σημ. τῆς Διαπλ.—Τὰ διὰ τοῦ Γραφίου εἰς Διαπλ. διαβιβάζομενα δελεάζου ἢ ἐπιστολὰ πρὸς καὶ νὰ συνοδεύονται μὲ 30 λεπτῶν γραμματόση- μον, συμφάνως κ' Ὀδηγῶ. Κεφ. Ζ', § 6.)

Πρίγκιψ Ἀφραιοῦ, ἐνομιζόμεν ὅτι θὰ εἶνε τοῦλάχιστον τὴν εὐγένειαν νὰ μὴ μᾶς ἐνοχλήσῃς πλεόν κατόπιν ἐκείνου τοῦ μπλιεῖτου τὸ ὅποσον δεικνύει τί εἶσαι. — Ανα- στηθεῖσα Ἡπειρος, Ἀήτητος Ἐξζωνος

Ἀναλλάσσω γραμματόσημα. Ζητήσατε τι- μοκατάλογον. — Θ. Α. Στεφανίδης, Σά- μος.—Βαθύ. (17' 304)

Διαβόλον Ἐγγόνι, τί χρυσῆς δουλειῆς θὰ κἀνῃ ἢ φρενολάγος σας, ἀφοῦ δὲν δύνα- ται νὰ γιαιτρέψῃ τὰ δικά της μυαλὰ καὶ ξε- γνᾶ κάθε μέρα τὸ τσαντόκι της στὰ μπάνια; Προσέτι μὰθε ὅτι ὁ Σγούτας ἤθελε νὰ πάῃ στὴ Σχολὴ τῶν Δοκίμων, ἀλλὰ ἐπειθεὶ ζη- τάνε διάφορα!!! μαθηματικὰ ἀπὸ τοῦ Γυ- μνασίου, δὲν θὰ δώσῃς φέτος. — Σατανᾶς

Εὐχαριστῶ, Χρυσασεῖ, γιὰ τὴ θερμὴ σου συμβουλὴ· ἂν θέλῃς δέξου κ' ἀπὸ μὲ μίαν ἄλλη πῶς καλὴ! Τὸν φίλο σου τὸ Σα- τανᾶ φορτώσου στὰ φερέρα σου, γιὰ νὰ τὸν πᾶς στὰ ὄψη, καὶ πρόσδε τοῦ, φῆλε μου, μῆπως αὐτῶν τοῦ Σγούτα!.. ἔχ!.. τὸ μυαλὺ τοῦ στρέψῃ. — Ἄγνωστος X. (17' 306)

ΕΒΔΟΜΑΣΙΑΤΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ ΤΟΥ 33ου ΦΥΛΛΟΥ (Ἴδε τὴν λύσιν εἰς τὴν σελίδα 281).

- ΑΘΗΝΩΝ: Εἰρήνη Φίλιππου, Εἰρήνη Μιλσανῆ, Τοῦλα Ε. Καναβαρίστου, Νόστιμον Ἡμωρ, Γ. Βενάδος, Σ. Σουρῆς, Θ. Τραφόρου, Α. Ι. Σγυ- νᾶς, Θ. Σ. Γιαννῆλος, Τρελλὴ Ναυτοπούλα, Ἐμ- Φλοράκης.
- ΑΙΓΙΝΗΣ: Ἐγγεῖτα Λαμπαδαρίου.
- ΒΟΛΟΥ: Δ. Κονδρός.
- ΖΑΚΥΝΘΟΥ: Ἀνοῦς. Ι. Κλάδης (δις).
- ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ: Ἡρώς τοῦ Κιλίης, Μαρία Ι. Κόρη.
- ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ: Θεμ. Α. Νάλτσας.
- ΙΘΑΚΗΣ: Πολυμήχανος, Ὀδυσσεύς, Ἰουλιὰ, Μερότην. Ἀνοῦα Α. Κασουλῆς, Μαρίνα Δ. Φερεγγίνου, (32) Νίνα, Α. Αδγουστή.
- ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ: Κωνστ. Γ. Σταυρίδης, Νικολ. Δ. Λαζαρίδης.
- ΚΑΛΑΜΩΝ: Νικ. Ἄντ. Στεφάνος.
- ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΣ: Βασιλῆς Ε. Λισσατόου.
- ΚΟΡΙΝΘΟΥ: Μαρία Ι. Γεραῆ (ἑξάκις) Ἀγ- γελος Ἀθ. Κίνας.
- ΚΥΘΗΡΩΝ: Βασίλ. Γ. Πετρόγιωλος.
- ΚΥΠΑΡΙΣΣΙΑΣ: Κ. Ι. Δηλαφῆς.
- ΠΑΤΡΩΝ: Πατριὸν Ναυτοπούλου, Ἀναστ. Κ. Κανελλόπουλος.
- ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Γεωρ. Ἄλ. Θεοχάρης. Νικηφόρος Ναυμαγία. Ἰάσον Σπένταρης.
- ΣΑΜΟΥ: Μανώλης Α. Καίτας.
- ΣΜΥΡΝΗΣ: Ἰωάννα Ε. Πετροκοκκίνου.
- ΣΥΡΟΥ: Πλάττω Α. Μονόπουλ, Νίνα Γ. Μπε- νίση.
- ΤΑΝΑΓΡΑΣ: Σπ. Ι. Μαρίνος.
- ΤΗΝΟΥ: Μαρία Γ. Χορζαλάκη.
- ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ: Δημ. Ἰωάν. Κατσούλης, Σόλων Ν. Σπυροπούλου, Δανάη Ε. Μενεξή. (52,53) Ἄνδρ. Σ. Κατσούλης.
- ΦΙΛΙΑΤΡΩΝ: Γεωργ. Χ. Ζαγοῦρας (32,33) Π. Λεβάνης. Ἡρώς τῆς Ἡπειρου.
- ΧΑΛΚΙΔΟΣ: Κωνσταντῖνος Κανάκης, Νικ. Ζ. Σκάλας. Κωνστ. Μ. Καλλίας.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τῶν ἐβδωμάτων ὀρθῶν τὴν λύσιν τὰ ὀνόματα ἐπέθεσαν εἰς τὴν Κληρονομία καὶ ἐκλήρωθησαν Οἱ θεῖς: ΜΑΡΙΑ Ι. ΚΟΡΪΗ ἐν Ἡρωϊκῶ, ΑΝΑΡΙΑΝΑ Α. ΚΑΣΣΙΑΝΟΥ ἐν Ἰθάκῃ, ΓΕ- ΩΡΓ. ΑΛ. ΘΕΟΧΑΡΗΣ ἐν Πειραιεῖ, οἱ ὅποιοι ἐνεργώσαν διὰ τρεῖς μῆνας ἐπὶ 1 Ἀπριλοῦ.